

[Hans R. Knudsen.]

dringsforslag uden for betænkningen, stillet af den kommunistiske gruppe. Jeg skal ikke gennemgå dem i enkeltheder, men de går i det væsentlige ud på, at der gives yderligere skattelettelser ud over de 250 mill. kr. fordelt over de laveste indkomster.

Rent teknisk er disse ændringsforslag efter min mening i høj grad forkert opstillet, når vi skal fastholde den videre overgang til en proportional beskatning så højt op som muligt; men det er en anden side af sagen. Det er vel tekniske vanskeligheder, man dér er stødt på.

Ændringsforslagene går bl. a. ud på, at børnetilskuddet forhøjes helt op til 400 kr. pr. barn og gives uden nogen som helst graduering efter modtagernes indkomster; samtidig holdes disse børnetilskud helt uden for skattelovgivningen og er altså et rent socialt anliggende.

Rent bortset fra de rigtige tanker, der kan ligge til grund for disse ændringsforslag — og jeg skal i denne forbindelse henvise til mine bemærkninger ved første behandling — skal jeg blot anbefale, at man stemmer imod samtlige kommunistiske ændringsforslag.

Føged: Jeg vil gerne til indledning også give udtryk for, at vi ikke ønsker at tiltræde de ændringsforslag, der er stillet af det kommunistiske parti, men at vi sådan set godt kan tiltræde det ændringsforslag, der er stillet af regeringen, og som udelukkende går ud på at ændre det vederlag, kommunerne modtager.

Jeg vil så i øvrigt gerne vedrørende de forskellige forslag give en oversigt over det arbejde, der nu står foran sin afslutning.

I den politiske debat er der 2 bestemte skattelove, som særlig samler opmærksomheden, og det er ligningsloven og udskrivningsloven, for den førstes vedkommende fordi det drejer sig om reglerne for påligning af skat for den enkelte borger, og for den andens vedkommende fordi den endelige størrelse af beløbene fastsættes deri. I denne forbindelse kan det være på sin plads endnu en gang at konstatere den udvikling, som har fundet sted gennem de seneste år.

For 10 år tilbage blev der i samlet skattebeløb udskrevet ca. 4 milliarder kr.,

heri indbefattet direkte såvel som indirekte skatter. Nu bliver der udskrevet ca. 10 milliarder. Før var skatterne ca. 23 pct. af nationalindkomsten, nu er de 29 pct. Det er en stedse stigende part af borgernes indtjente midler, der går over i de offentlige kasser, og det kan derfor næppe undre, at udskrivningsloven samler særlig interesse.

Når dertil kommer, at der fra oppositionens side er fremsat forslag til skattereform, der ændrer såvel udskrivningsmåden som størrelsen af de beløb, der skal udskrives, bliver der en særlig baggrund for nøjere vurdering af problemerne. En ganske konkret sammenligning af de to forslag vil derfor være nyttig. Tidligere sammenligninger har drejet sig om bestående love kontra regeringens, henholdsvis oppositionens forslag; men jeg vil gerne i dag ganske kort sammenligne tilfældigt valgte indkomstgrupper og betragte de virkelige udskrivningskattebeløb for de forskellige niveauer.

Efter regeringens lovforslag — altså det, der nu ligger på folketingets bord — vil en forsørger uden børn med en skattepligtig indkomst på f. eks. 10 000 kr. komme af med 1 080 kr. i statskat; efter det forslag, der er forelagt af oppositionen, vil vedkommende komme af med 800 kr., d. v. s. 280 kr. mindre i statskat. Lad mig nævne nogle flere eksempler. Efter regeringens forslag vil 15 000 kr.s skattepligtig indkomst indebære en skattebetaling til staten på 2 520 kr., efter oppositionens forslag 1 600 kr., altså 920 kr. mindre. Efter regeringens forslag skal der af 18 000 kr. skattepligtig indkomst ydes 3 480 kr., efter oppositionens forslag 2 800 kr., hvilket er en mindreudskrivning på 680 kr. Lad mig endelig tage en lidt større indkomst, 25 000 kr.; den vil efter regeringens forslag indebære en skattebetaling til staten på 7 750 kr., medens der efter oppositionens forslag bliver tale om 6 100 kr., altså 1 650 kr. mindre.

Disse tal angiver de rent konkrete beløb, som den enkelte borger vil blive stillet over for at skulle tage standpunkt til. Der kan på grundlag af dem ikke være nogen diskussion om, hvad den enkelte vil foretrække. At vi i folketinget under behandlingen af udskrivningsloven også har andre hensyn at tage, er naturligvis rigtigt; men når